

Ֆուլմինորի Նակամուրա

Գրպանահատը

վեպ

Թարգմանիչ՝

Ալեքսանդր Աղաբեկյան

Գ Ի Տ Ա Ն Բ
Երևան 2017

Նակամուրա, Ֆումինորի

Գրպանահատը, Եր.: Գիտանք, 2017, 100 էջ

Նա միայնակ է. ո՛չ ընտանիք ունի, ո՛չ ընկեր: Շրջում է Տոկիոյի ամբոխում, ընտրում է հարուստ տեսք ունեցող տղամարդկանց և աննկատ զրկում դրամապանակներից: Բայց այդ միապաղաղ կյանքն ավարտվում է, երբ նրա ճակատագրին խառնվում է Գապոնիայի ամենագոր հանցագործ խմբավորումը՝ յակուզան:

Հեղինակը ստեղծել է նրբագեղ ու տխուր վեպ, որը հավասարապես տպավորել է քրեավեպի ու գրական վեպի ընթերցողներին բազմաթիվ երկրներում: Պարզ, գրավիչ և արագ ընթերցվող քրեավեպի տեսքով գրված այս գրական վեպը նաև հնարավորություն է տալիս գաղտագողի հայացք նետել Տոկիոյի ժամանակակից քրեական աշխարհին:

Ֆումինորի Նակամուրան բազմաթիվ ազգային ու միջազգային գրական մրցանակների դափնեկիր է: Դրանցից ամենահեղինակավորներն են՝ 2005 թվին ստացված Akutagawa Prize մրցանակը և այս վեպի համար 2010 թվին ստացված Oe Kenzaburo Prize մրցանակը: Գապոնիայում վաճառվել է «Գրպանահատը» վեպի ավելի քան 250 հազար օրինակ: Վեպը թարգմանվել է տասներկու լեզվով՝ ներառյալ անգլերեն և ֆրանսերեն:

ISBN 978-9939-810-39-3

SURI by Fuminori Nakamura
Copyright © 2009 Fuminori Nakamura
All rights reserved.

Original Japanese edition published by KAWADE SHOBO SHINSHA Ltd. Publishers.
This Armenian edition is published by arrangement with KAWADE SHOBO SHINSHA Ltd. Publishers, Tokyo in care of Tuttle-Mori Agency, Inc., Tokyo
Translation copyright © 2012 by Satoko Izumo and Stephen Coates
© Գիտանք, թարգմանության և ձևավորման համար, 2017

Երեխա ժամանակ ես հաճախ էի ձախողում:

Մարդաշատ խանութներում, այլ մարդկանց տներում թաքուն վերցրած իրերը դուրս էին սահում մատներիցս: Ուրիշներին պատկանող առարկաները ասես օտար էին և հարմար չէին տեղավորվում իմ ձեռքերում: Հաստատելով իրենց անկախությունը՝ թեթևակի թայրտում էին, կենդանանում ու ընկնում հատակին, նախքան հասցնում էի մի բան անել: Գործողության նպատակը, որը եւթյամբ անբարոյական էր, ասես խանգարում էր ինձ: Իսկ հեռվում միշտ աշտարակն էր: Մշուշում սավառնող լոկ ուրվապատկեր էր, որը նման էր վաղեմի ցնորքի: Բայց այժմ նման սխալներ ես չեմ անում: Եվ բնականաբար այլևս չեմ տեսնում աշտարակը:

Վաթսուն անց մի տղամարդ քայլում էր իմ առջևից կառամատույցի կողմը. հագին սև վերնազգեստ էր, աջ ձեռքին՝ արծաթագույն ճամպրուկ: Համոզված էի, որ այստեղի բոլոր ուղևորներից նա ամենահարուստն է: *Քրուճելո Կուչինելիի* վերարկուով էր և նույն մակնիշի պաշտոնազգեստով: Մաշվածության նշույլ իսկ չկար հավանաբար պատվերով կարված նրա *Քեռլուտի* մակնիշի կոշիկներին: Նրա ունևորությունը ակնհայտ էր շրջապատի ամեն մի մարդու: Չախ ձեռքի թևածալից ծիկրակող արծաթե ժամացույցը *Ռոլեքս Դեյթբասթ* էր: Տղամարդը տոմս գնելու որոշ դժվարություն ուներ, քանի որ սովորությունն չուներ ինքնուրույն նստելու ճեպընթաց գնացքը: Նա առաջ թեքվեց, հաստ մատները վարանելով ճախրում էին տոմսի վաճառասարքին՝ զզվելի թրթուրների պես: Այդ պահին տեսա նրա դրամապանակը բաճկոնի առջևի ձախ գրպանում:

Հեռու մնալով՝ կանգնեցի շարժասանդուղքին ու անշտապ իջա: Լրագիրը ձեռքիս կանգնեցի նրա հետևում այնտեղ, որտեղ նա սպասում էր գնացքի ժամանելուն: Սիրտս մի քիչ արագ էր զարկում: Ես գիտեի անվտանգության բոլոր տեսախցիկների տեղը այս կառամատույցին: Քանի որ միայն կառամատույցի տոմս էի գնել, պետք է ավարտեի գործը մինչև նրա գնացք նստելը: Մեջքով փակեցի աջ կողմիս մարդկանց տեսադաշտը, լրագիրը ծալեցի ու վերցրի ձախ ձեռքով: Հետո դանդաղ իջեցրի՝ քող ստեղծելով, և սահեցրի աջ ցուցամատն ու միջամատը նրա վերարկուի գրպանը: Ցերեկային լամպի լույսը թույլ առկայծեց նրա թևածալի կոճակին և սահեց տեսադաշտիս եզրով: Զգուշորեն շունչ առա ու պահեցի, բռնեցի դրամապանակի ծայրը և դուրս քաշեցի: Մատներիս ծայրից սարսուռ անցավ ուսիս, և տաքության զգացողությունը դանդաղ տարածվեց մարմնովս մեկ: Ինձ թվում էր, թե կանգնած

Են դատարկությունում, և չնայած շրջապատի մարդկանց բազում հատվող հայացքներին՝ դրանցից ոչ մեկը ինձ չէր ուղղված: Պահպանելով մատներիս փխրուն հպումը դրամապանակին՝ գցեցի դա ծավված լրագրի ծալքը: Հետո լրագիրը տեղափոխեցի աջ ձեռքս ու դրեցի վերարկուիս ներսի գրպանը: Դանդաղ արտաշնչեցի՝ գիտակցելով, որ ջերմաստիճանն շարունակում է բարձրանալ: Ստուգեցի շրջապատը՝ լոկ շարժելով աչքերս: Մատներս դեռ լարված էին արգելված առարկային դիպչելուց: Մեջքովս քրտինք ծորաց: Հանեցի բջջախոսն ու ձևացնելով, թե ստուգում եմ էլփոստը, հեռացա:

Վերադառնալով մուտքի սրահ՝ մոխրագույն աստիճաններով իջա Մարունուչի գիծը: Հանկարծ աչքերիցս մեկը մշուշվեց, և շուրջս շարժվող բոլոր մարդիկ կարծես սկսեցին ցուլալ, նրանց ուրվագծերն աղավաղվեցին: Հասնելով կառամատույցին՝ աչքի պոչով նկատեցի սև պաշտոնազգեստով մի տղամարդու: Նրա տաբատի հետևի աջ գրպանի թեթև ուռուցիկությունը ինձ հուշեց դրամապանակի տեղը: Տղամարդու տեսքից ու շարժումներից ենթադրեցի, որ նա ուղեկցորդ տղամարդ է կանանց ակումբում: Հարցական նայում էր բջջախոսին, բարակ մատներն աշխուժորեն շարժվում էին ստեղնաշարին: Նրա հետ նստեցի գնացք՝ հետևելով ամբոխի շարժմանը, և հեղձուկ կառքում տեղակայվեցի նրա հետևում: Երբ մարդու ջղերին միաժամանակ ազդում են թույլ և ուժեղ գրգռիչներ, նա անտեսում է թույլը: Ուղու այս հատվածում կար երկու երկար ուղորան, որտեղ գնացքը ուժգին թափահարվում էր: Իմ հետևում կանգնած գրասենյակի աշխատողը կարողում էր մի քանի անգամ ծավված երեկոյան թերթը. աջ կողմում երկու միջին տարիքի կին բանբասում էին ինչ-որ մեկից ու հռչում: Միակ կեղծ ուղևորը ես էի: Շրջած ափս ուղղելով դիմացինի կողմը՝ երկու մատով բռնեցի նրա դրամապանակը: Մյուս ուղևորները երկու կողմից պատ էին կազմել շուրջս: Նրա գրպանի մաշված անկյունից երկու թել կախվել էին ու ոլորվել օծերի պես՝ նրբագեղ պարույր կազմելով: Երբ գնացքը ճոճվեց, ես առաջ մղվեցի՝ իբր հենվելով նրա մեջքին, և ուղղաձիգ շարժումով վեր քաշեցի դրամապանակը: Ներսիս ճնշումը դուրս ծորաց: Արտաշնչեցի, և մարմնովս հանգստացնող ջերմություն տարածվեց: Առանց շարժվելու, ստուգեցի կառքի մթնոլորտը, բայց ամեն ինչ կարգին էր: Չէի կարող սխալվել նման հեշտ գործ անելիս: Հաջորդ կայարանում դուրս եկա ու հեռացա՝ մրսող մարդու պես կուչ ածելով ուսերս:

Միացա հոգնած մարդկանց հոսքին և անցա արգելափակոցի միջով: Նայելով կայարանի առաջ հավաքված մոտ տասնհինգ տղամարդկանց ու կանանց խմբին՝ ենթադրեցի, որ այդտեղ մոտ երկու հարյուր հազար իեն կա: Եվ գլանակ վառելով՝ հեռացա: Էլեկտրասայան հետևում, իմ ձախ կողմում տեսա մի տղամարդու, որը անթաքույց ստուգեց իր դրամապանակի պարունա-

կությունը և դա դրեց սպիտակ փետրաբաճկոնի աջ գրպանը: Նրա թևքածալերը մզացել էին բծերից, մարզակոշիկները մաշված էին, լավորակ էր միայն ջինսե տաբատի գործվածքը: Ես անտեսեցի նրան և մտա Միցուկոսի հանրախանութ: Տղամարդկանց հագուստի հարկում, որտեղ հանրահայտ մակնիշների բազում խանութներ կային, մարդատիկնիկի հագին ներկայացված էր *Ներդաշնակ* կոչվող հագուստ, որը կարող էին կրել երեսնամյա կամ քիչ ավելի մեծ բավական հարուստ տղամարդիկ: Ես և տիկնիկները նույնանման հագուստով էինք: Հագուստը ինձ չէր հետաքրքրում, բայց իմ գործով զբաղվողը չէր կարող տարբերվել մյուսներից: Պետք է ունևորի տեսք ունենաս, որպեսզի ոչ ոք քեզ չկասկածի: Պետք է ունենաս խաբուսիկ արտաքին, ներդաշնակ կերպով խառնվես շրջապատին: Միակ տարբերվող բանը իմ ու խանութի տիկնիկների կոշիկներն էին: Հաշվի առնելով, որ գուցե վազելով փախչելու կարիք լինի, ես մարզակոշիկներով էի:

Խանութում տաք էր, և ես թուլացրի մատներս՝ ձեռքերս բացելով ու փակելով գրպանում: Թաշկինակը, որով թրջում էի մատներս, դեռ սառն էր: Ցուցամատս ու միջամատը գրեթե նույն երկարությունն ունեին: Չգիտեմ՝ դա բնածին էր, թե դրանք կամաց-կամաց էին հավասարվել: Նրանք, ում մատներատը ավելի երկար է, քան ցուցամատը, օգտագործում են միջամատն ու մատներմատը: Ոմանք բռնում են երեք մատով՝ միջամատը հետևում: Ցանկացած շարժում անելը ունի իր սահուն, կատարյալ եղանակը. դրամապանակը գրպանից հանելը՝ նույնպես: Կարևորը ոչ միայն հանելու անկյունն է, այլև արագությունը: Իսիքավան շատ էր սիրում խոսել դրա մասին: Գինովցած՝ նա հաճախ դառնում էր երեխայի պես անզգույշ ու շատախոս: Չգիտեի, թե հիմա նա ինչ է անում: Ենթադրում էի, որ հավանաբար արդեն մեռած է:

Մտա հանրախանութի թույլ լուսավորված զուգարանի խցիկը, մի զույգ բարակ ձեռնոց հագցրի մատներիս և զննեցի դրամապանակները: Որպես կանոն՝ անվտանգության նկատառումներով ես երբեք չէի օգտագործում կայարանի զուգարանը: *Բրունելո Կուչինելլի* հագուստով տղամարդու դրամապանակում գտա 96000 իեն, երեք ամերիկյան հարյուր դոլարանոց, *Վիզա* ոսկի քարտ, *Ամերիքան էքսպրես* ոսկի քարտ, վարորդի վկայական, մարմնամարզության ակումբի անդամի քարտ և 72000 իենի ստացական բարձրակարգ ճապոնական ճաշարանից: Արդեն ավարտում էի զննումը, երբ նկատեցի մի խայտաբղետ քարտ, որին ոչինչ չկար: Նախկինում տեսել էի նման քարտ: Փակ մասնավոր պոռնկատան քարտ էր: Ուղեկցորդի դրամապանակում 52000 իեն կար, վարորդի վկայական, *Միցուկի Սունիմոտո* վարկաքարտ, Ցուտայա տեսաերիզների խանութի և նկարապատումների գրախանութ-սրճարանի քարտեր, սեռաուլորտի մի քանի աշխատողի այցեքարտ և բազմաթիվ

անպետք թղթեր, ստացականներ ու նման բաներ: Նաև մի քանի գունավոր հաբ կար՝ դրոշմված սրտիկներով ու աստղերով: Ես վերցրի միայն թղթադրամները՝ մնացածը թողնելով տեղում: Դրամապանակը բնութագրում է անծին ու նրա կենսակերպը: Բջջախոսի պես է. տիրոջ գաղտնիքների կենտրոն է, որը միշտ նրա հետ է: Ես երբեք չեմ վաճառում քարտերը. մեծ գլխացավանք է: Անում եմ այն, ինչ կաներ Իսիքավան. դրամապանակը գցում եմ փոստարկը, փոստի ծառայությունը հանձնում է դա ոստիկանությանը, որը վարորդի վկայականի հասցեով վերադարձնում է տիրոջը: Սրբեցի մատնահետքերս և դրամապանակները դրեցի գրպանս: Ուղեկցորդ տղամարդուն կարող էին ձերբակալել թմրանյութի համար, բայց դա իմ խնդիրը չէր:

Խցիկը լքելիս մի տարօրինակ բան զգացի վերարկուխ գաղտնի գրպաններից մեկում: Տազնապահար վերադարձա խցիկ: Կոշտ կաշվից պատրաստված *Քուլգարի* դրամապանակ էր: Ներսը 200000 իեն կար՝ նոր թղթադրամներով: Եվ մի քանի ոսկի քարտ՝ *Վիզա* և այլ, նաև բաժնետոմսի առքուվաճառքով զբաղվող ձեռնարկության նախագահի գործարար այցեքարտեր:

Նորից, մտածեցի: Չէի հիշում, թե որտեղից է: Բայց այս մեկը այդ օրը ձեռք բերած բոլոր դրամապանակներից ամենաարժեքավորն էր:

2

Թեթև գլխացավ էի զգում՝ օրորվելով լեփ-լեցուն գնացքում, որն ուղևորվում էր Հանեդա օդակայան: Ջեռուցումից և մարդկանց մարմինների ջերմությունից քրտնել էի: Դուրս էի նայում լուսամուտից՝ մատներս շարժելով գրպանում: Գորշ շենքերի խմբերը ինչ-որ ծածկագրի պես անցնում էին կանոնավոր ընդմիջումներով: Հանկարծ հիշեցի նախորդ օրը վերցրած վերջին դրամապանակը: Աչքերս թարթեցի, և իմ առջևով մի երկաթե հսկա աշտարակ անցավ՝ բաժր աղմուկ հանելով: Դա ընդամենը մեկ ակնթարթ տևեց, բայց մարմինս քարացավ: Աշտարակը բարձր էր. ես լարված կանգնած էի լեփ-լեցուն կառքի մեջտեղում, և ինձ թվաց, թե զգացի դրա անցողակի հայացքը:

Շուրջս նայելով՝ տեսա մի տղամարդու, որը կարծես ամբողջովին կլանված էր ինչ-որ բանով: Վերացած վիճակում չէր, բայց աչքերը կիսափակ էին, մինչդեռ նա շոյում էր դիմացի կնոջ մարմինը: Կարծում եմ, որ նման տղամարդիկ լինում են երկու տեսակի՝ այլասերված հակումներով սովորական մարդիկ և նրանք, ովքեր այնքան են համակված այլասերությամբ, որ երևակայության և իրականության սահմանները լողզվում են, իսկ հետո լրիվ վերանում: Ենթադրեցի, որ նա երկրորդ խմբից է: Հետո հասկացա, որ զոհը

կրտսեր դպրոցի աշակերտուհի է, և ամբոխի միջով մոտեցա նրանց: Երեքիցս բացի, ոչ ոք ոչինչ չնկատեց:

Չետևից ձախ ձեռքով աննկատ ճանկեցի տղամարդու ձախ դաստակը: Նրա բոլոր մկանները հանկարծ լարվեցին, հետո զգացի, որ նա թուլացավ՝ կարծես ուժեղ ցնցում ապրելուց հետո: Դաստակը բաց չթողնելով՝ ցուցամատով բռնեցի նրա ժամացույցը, բթամատով քանդեցի գոտիկի ճարմանդն ու սահեցրի ժամացույցը թևքիս ներսը: Չետո աջ ձեռքիս մատներով բռնեցի դրամապանակը նրա բաճկոնի ձախ ծոցագրպանում: Խուսափելով դիպչել նրա մարմնին՝ փոխեցի շարժումս, զցեցի դրամապանակը նրա բաճկոնի ու վերնաշապկի միջով և ձախ ձեռքով բռնեցի ներքևում: Քառասունին մոտ այդ տղամարդը ինչ-որ ընկերության աշխատող էր, իսկ ձեռքի մատանին վկայում էր, որ ամուսնացած է: Նորից բռնեցի նրա թևը՝ այս անգամ աջ ձեռքով: Նա սփրթնել էր և փորձում էր դեմքով ինձ շրջվել՝ պատելով պարանոցը և երերալով զնաքքի շարժումից: Աղջիկը զգաց փոփոխությունը իր հետևում և անվստահ շարժեց գլուխը, տարակուսելով՝ շրջվի թե ոչ: Կառքում լռություն էր: Տղամարդը բաց արեց բերանը՝ փորձելով մի բան ասել, ասես ուզում էր արդարանալ իմ կամ աշխարհի առաջ: Կարծես մի չարակամ լուսարձակ նրան ի ցույց էր դրել: Կոկորդը թրթռաց. թվում էր, թե նա պատրաստվում է գոռալ: Այտերով ու ճակատով քրտինք էր ծորում, աչքերը չռվել էին, բայց հայացքը կենտրոնացած չէր: Չավանաբար իմ դեմքին նույն արտահայտությունը կլիներ, երբ ես բռնվեի: Թուլացրի ձեռքիս սեղմումը նրա թևին և ասացի՝ զնա: Դեմքը ծռմռելով՝ նա վարանում էր: Գլխով ցույց տվեցի դուռը: Նրա թևերը դողում էին, նա շրջվեց՝ ասես նոր հասկանալով, որ իրեն եմ նայում: Դուռը բացվեց, և նա դուրս վազեց: Մխրճվեց ամբոխի մեջ՝ մարդկանց հրմշտելով ու մի կողմ հրելով իր ճանապարհից:

Կառքում աշակերտուհին սևեռվել էր ինձ: Ես շրջվեցի՝ փորձելով ճնշել զզվանքս: Վերցրել էի ժամացույցը, որ ինձ պետք չէր, դրամապանակը, որ ինձ պետք չէր, և երկուսն էլ՝ տղամարդն ու աղջիկը, տեսել էին դեմքս: Բայց պարզ էր, որ տղամարդը չի կարող ինձ մեղադրանք ներկայացնել:

Կատարվածը ինձ այլևս չէր հետաքրքրում, և հաջորդ կանգառին ես դուրս եկա: Շարժասանդուղքին նկատեցի միջին տարիքի մի տղամարդու ինքնագոհ դեմքը, բայց կայարանից դուրս եկա ու կանգնեցի կեղտոտ պատի մոտ: Լարվածությունը աստիճանաբար լքում էր մարմինս: Տաքացրի ձեռքերս զրպանում, որոշեցի տաքսի նստել:

Ձգացի ինչ-որ մեկի ներկայությունը և, շուրջս նայելով՝ տեսա նիհար երիտասարդի, որը իմ կողքին հենվել էր պատին: Սև պաշտոնագգեստով էր, որի մակնիշը չճանաչեցի, և սև կոշիկներով, որի մակնիշը նույնպես չճանաչեցի:

Թացիբանան է, մտածեցի: Հանկարծակիի եկած՝ խուճապի մատնվեցի և ջանացի վերահսկել ինձ: Նրա շիկահեր մազերը այժմ ներկված էին շագանակագույն: Աչքերը կկոցած՝ նա սևեռվեց ինձ ու ծռեց հաստ շուրթերը: Երևի դա ժպիտ էր, թեև վստահ չէի:

- Կարծում էի՝ թիրախդ միայն հարուստներն են, - ասաց և մարմնով ինձ դարձավ...

3

Մահճակալին պառկած՝ չէի կարողանում քնել: Բաց արեցի աչքերս: Անձրևը տհաճ թխթխկոցով զարկում էր բարակ պատուհաններին: Վերևի բնակարանից համաչափ, թավ դմփդմփոց էր լսվում: Մերթ ընդ մերթ ձայնը դադարում էր, հետո նորից էր սկսվում, էլի ու էլի: Ես լրիվ արթուն էի, հստակ տեսնում էի ներքնահարկի սենյակիս բոլոր առարկաները: Անձրևը անհողողող էր թվում. ընկնում էր երկնքից, որպեսզի հեղեղի ինձ շրջապատող աշխարհը:

Վերևի համաչափ դմփդմփոցը դադարեց. լսվում էր լոկ անձրևի աղմուկը: Քանի որ երաժշտությունը չվերսկսվեց, ենթադրեցի, որ վերևի բնակիչը քնել է: Ինձ թվաց, թե աշխարհում մնացած միակ մարդն եմ: Գլանակ վառեցի, հետո տեսա, որ ևս մի կիսատը դեռ մոխրամանում է: Բնակարանում դիտարժան բան չկար՝ ընդամենը խողովակաշեն մահճակալ, զուգարան ու արդուկելու տախտակ: Արհեստական մանրաթելերը դուրս էին եկել իմ մաշված ներքնակից՝ քրքրված տատամիի անցքերից ցցված ձողիկների պես: Սևեռվեցի երկար մատներիս, բազմիցս աշխատեցրի՝ փակելով ու բացելով: Փորձեցի հիշել, թե առաջին անգամ երբ հասկացա, որ հավասարապես օգտագործում եմ աջ և ձախ ձեռքերս, բայց չկարողացա: Թվում էր, թե ունակութունս ի ծնե է, բայց նաև հնարավոր էր, որ աստիճանաբար էր զարգացել:

Անձրևը շարունակվում էր, ասես որոշել էր ինձ խանգարել՝ դուրս գալու տնից: Դիտեցի անծայրածիր ամպերը երկնքում և այն տեղը, որտեղ այս պահին էի: Անհնազանդություն արտահայտելով՝ ճանկեցի գլանակի տուփը, հագա կիսագուլպաներս, բացեցի խախուտ փայտե դուռն ու դուրս եկա: Անձրևը թրջել էր բնակելի շենքի ժանգոտ սյուները, կողքին դիակի պես ընկած հեծանիվը և ավելի էր սառեցրել սառը օդը:

Հակված ճանապարհային նշանի մոտ շրջանցեցի անկյունը, անցա ժանգոտ աստիճաններով գործարանի կողքով և շենքերի շարքի վերջում եռակողմ խաչմերուկին թեքվեցի ձախ: Ընթացքն արագացնելով՝ ինձ էր մոտենում մի ինքնաշարժ: Կռահեցի, որ կգիջի ճանապարհը, և իհարկե, երբ ես առաջ գնացի, այն երկչոտ մի կողմ քաշվեց: Բազում հեռախոսայուներից այն

կողմ անձրևը հարվածում էր վիթխարի աշտարակին: Յեռացրի հայացքս, թեև իհարկե գիտեի, որ այն այնտեղ է, նույնիսկ եթե չեմ նայում:

Հասնելով կայարան՝ տեսա որ անձրևը ողողում է առանց ուղևորի միայնակ տաքսին: Վարորդը անտարբեր նայում էր իր առաջ, հայացքը սառել էր՝ սևեռված հեռուներին: Բարձրացա սանդուղքով ու փակեցի անձրևոցը: Անձրևից ու ցրտից պատսպարված մի տնազուրկ ներսը պառկած նայում էր իմ կողմը: Նա կարծես իր տանը լիներ, և կարծես բնական էր, որ այս ժամին այստեղ պետք է թափառաշրջիկ լինի: Նրա հայացքը ինձ հիշեցրեց Իսիքավային, և ես հուզմունք զգացի, բայց նրա դեմքն ու տարիքը այլ էին: Իրականում նա ինձ չէր նայում: Երբ մոտենում էի, նա ակնապիշ սևեռվել էր մի կետի իմ հետևում, ասես այնտեղ մի բան կար: Գլանակ վառեցի՝ նրան մտքիցս հանելու համար, հատեցի երկաթգիծը ու կիսաքանդ աստիճաններով իջա մյուս կողմից:

Պարենի խանութում էլի գնեցի գլանակ ու բաժակով սուրճ: Երբ վճարեցի, վաճառողը խենթի պես բղավեց՝ շատ շնորհակալ եմ: Վճարեցի այլասերվածից նախորդ օրը վերցրած թղթադրամով, որի նախկին տերերը անհայտ էին: Ստածեցի, որ թղթադրամը եղել է նրանցից յուրաքանչյուրի կյանքի մի պահի վկան: Գուցե եղել է սպանության վայրում, հետո մարդասպանից ինչ-որ տեղ անցել է մի խանութպանի, հետո էլ որևէ այլ տեղ՝ մի լավ մարդու:

Խանութից դուրս գալով՝ տեսա վերևում սավառնող ծանր ամպերը, և ինձ թվաց, թե պատվում եմ անձրևի անթիվ կաթիլներով: Ջարկերակս արագացավ, և ես աշխատեցրի մատներս գրպանում: Պատկերացրի, որ տաքսի եմ կանչում, գնում եմ մարդաշատ վայր և այնտեղ, տեղաշարժվելով ամբոխում, սահեցնում եմ մատներս մարդկանց գրպանները և մեկը մյուսի հետևից դրամապանակներ վերցնում՝ ձեռքերս հնարավորինս արագ ու ճշգրիտ շարժելով: Անձրևը շարունակվում էր, և զարկերակս չէր դանդաղում: Ստածեցի, որ դրա դեմն առնելու միակ միջոցը քաղաքի կենտրոն գնալն է, բայց հետո փորձեցի հանդարտվել: Նորից բարձրացա աստիճաններով՝ ինձ համոզելով, որ իմ հետևում անդադար հնչող ոտնածայները լոկ արծազանք են, և նոր գլանակ վառեցի: Տնազուրկը ոչ մի տեղ չէր երևում: Սրտիս զարկերը խուլ էին ու ծանր, երբ ես հատեցի կայարանի սրահը և նորից ցած իջա: Անձրևանոցով մարդը թրջվում էր դիմացս շրջանաձև խաչներուկին. անցնող ինքնաշարժի սպիտակ լուսարձակները լուսավորեցին մանր անձրևը՝ բոցավառեցնելով սուր, ոսկեգույն կաթիլները: Անձրևը ասես բաղկացած էր հազարավոր ասեղներից: Նշմարեցի քնած տնազուրկ մարդու ուրվապատկերը, բայց անձրևանոցով մարդը այլևս չէր երևում:

Դադարեցի հետ նայել ուսիս վրայով՝ մտածելով, որ ավելի ճիշտ կլիներ մնալ տանը: Ջգում էի աշտարակի գոյությունը, թեև չէի կարող դա տեսնել այստեղից: Ջգում էի անվերջ անձրևը: Ջգում էի վիթխարի ամպերը և գիտակցում էի, որ քայլում եմ դրանց տակ: